

(odemykání dveří)

Rozhlasový dokument „Norsko už nikdy víc“ připravila Kari Hesthamar.

Sverre: Pockey! (*směje se*) Je roztomilý, že? Kulatý a heboučký. Pojď sem, pojď hezky, no pojď!

Kari: Vy a tenhle kocour v bytě v Antverpách. Stáří 71 let. Bílé vlasy a modrý upřený pohled (to ovšem mluvím o kocourovi). Štíhlý a čiperný, v hnědých kalhotách a černých šněrovacích botách.

Sverre: (*mluví ke kocourovi*) Pojď ke mně, no pojď, pojď sem.

Kari: Pockey je belgický kocour, takže přirozeně na něj mluvíte vlámsky. Vy sám pocházíte z Kirkenes, ale nebyl jste tam už 50 let.

Sverre: Podívejte, jaký jsem nešika, bryndám kafe. Tak snad už to půjde. (*zalévá kávu*) Takže co byste chtěla vědět?

Kari: Co se s vámi dělo, Sverre? Před padesáti lety jste se dostal na moře, ale nikdy jste se nevrátil domů.

Sverre: Vrátil se do Norska... Co bych tam tak asi dělal? Nečeká mě tam nic jiného, než co mám tady. Co bych tam měl dělat? Možná jíst koláčky, to tady nemůžu. Co myslíte? Tohle? V kostele říkají to samé – myslím teda ty námořníky, kteří odsud odjíždějí. Nebo ty fešáky z obchodní flotily. Jenže tady není nikdo, kdo by tu nechtěl být... Kdepak, odsud se nikdo nechce vracet zpátky do staré vlasti. A řeknu vám, že už jsem doma tady. Co by v Norsku mohlo být lepší než tady? Řekněte mi to upřímně. Nejspíš se vytrasíte s hovězí výtvarou nebo něčím takovým, co?

Kari: Ne, to ne. Já nevím.

Sverre: Cože?

Kari: Že nevím. Myslím, že je tady dobře.

Sverre: To jo. To jo. Tady je dobře.

Kari: Rodina, třeba.

Sverre: To jo, i když jsem ve skutečnosti pro rodinu nikdy polívku nevařil. S rodinou je všechno v pořádku, ale jestli mám být upřímnější, nikdy jsem po rodině nijak netoužil. To teda ne. A zvláště když jste mladá, tak nemáte ani čas na to myslet. A mimochodem, já ani nevím, jestli vůbec nějakou mám.

(vzání dveří)

Kari: A v jiné části města sedíte ve svém bytě, vy, Kjel Arne.

Kjel Arne: Je tady trochu nepořádek.

Kari: Vy jste tady spokojený.

Kjel Arne: Pojďte dál. Nevyzouvejte se. (*papoušek křičí*) Oh, ty dáble!

Kari: Nápis na vašem tričku říká: „Norsko – země Vikingů“. (*pták křičí*)

Kjel Arne: On vám nic neudělá.

Kari: Keprová vesta a tabák v náprsní kapse, bermudy a sandály.

Kjel Arne: Není zvyklý na cizí lidi. (*zamlaská na ptáka*)

Kari: Obepnul jste celý svět, než jste se natrvalo usadil na souši v Antverpách. (*pták křičí*) Ale nechcete jít do Hars-tadu.

Kjel Arne: Během dvaceti let jsem byl doma dvakrát. Všechny jsem doma strávil šest týdnů. A pak jsem si ujasnil, že už se tam nikdy nevrátím. Bylo to naposledy, co jsem vkročil na to místo.

Kari: Dvakrát za dvacet let.

Kjel Arne: Ano. Neznal jsem lidi. Byla zima. Odjížděl jsem z 38 stupňů, přijel jsem a tam bylo 7. Špatně mi ode-slali zavazadlo. (*zapálí si cigaretu*) Proto jsem se chtěl vrátit domů.

Kari: Vrátil jste se, když vám bylo padesát. Poslední ze světových námořníků, kteří se usadili v Antverpách. Když jste v šedesátých letech vyplul na moře, plavilo se po sedmi oceánech šedesát tisíc Norů. Ale ty časy jsou dávno pryč.

Kari: A vaše tetování? Teď už jenom vaše tetování svědčí o životě na moři.

Kjel Arne: První je z Rotterdamu.

Kari: Zádá jste si nechat tetovat v Japonsku.

Kjel Arne: To tetování na mých zádech je nejhezčí, protože jsem ho nikdy neviděl.

Kari: Kolik jich máte, víte to?

Kjel Arne: Ne. (*směje se*) Vlastně jsem je nikdy nepočítal.

Kari: Byl jste opilý, když jste si je nechal dělat?

Kjel Arne: To jste řekla vy.

Kari: Říkala to Else Marie.

Kjel Arne: To je moje matka. To je moje matka. (*hudba*) Jediné milované ženské jméno, jméno mé matky.

Kari: Jak jste se vlastně potkávali, vy všichni, kteří jste se plavili po moři, ale nikdy jste se nevrátili domů? Vy, kteří jste přistáli v Rotterdamu, v Hamburku a Antverpách, Jižní Africe a Americe. Domů se nikdy nevrátilo něco mezi pěti a sedmi tisíci námořníky.

Král Olav (archivní nahrávka): ...nemohu jmenovat každého zvlášť, ale posílám pozdravy všem našim námořní-kům v celém světě.

Kari: Dokonce i král vás zařadil do svého novoročního projevu.

(*zvuk ulice*)

Duchovní: Jak to jde?

Lars: No –

Duchovní: Eh? Nejsi dnes ve své kůži? Co? Jsi dnes úplně vyplavený, co?

Kari: Činžovní dům na okraji Antverp.

Duchovní: Podívej se na sebe, Larsi.

Kari: Zápach moči.

Duchovní: Podívej se trochu.

Kari: Ležíte na pohovce, od pasu dolů nahý. Podvyživený, neschopný vstát.

Duchovní: Měl bys jít do nemocnice, Larsi.

Lars: Néééé.

Duchovní: Opil ses, nebo co...?

Lars: Červeným.

Kari: Navštívil vás duchovní z přístavního kostela. Jednou za týden obchází osamělé Nory.

Duchovní: Pil jsi víno.

Lars: Ano.

Duchovní: To pro tebe není dobré.

Kari: Právě jste se vrátil domů z rehabilitace.

Duchovní: Ty jsi úplně vyřízený.

Kari: Jsou dvě věci, které nesmíte dělat –

Duchovní: Nemůžu se na to dívat.

Kari: – kouřit a pít.

Duchovní: Co vlastně chceš? (*Lars mumlá*) Tyhle léky. OK. Donesu ti je. Postarám se o to.

(*hudba*)

(*zvuky ulice*)

Sverre: Tady byla kavárna, které se říkalo „Stavanger“ (*norské město*)

Kari: V oblasti „Skipper“ fungovala norská lodní kancelář a spousta Norů s ní byla spojená. Celé norské pobřeží bylo poseto kavárnami – od Tromso po Mandal. Pronajímal jste si horní pokoje. Často si pro vaši mzdu přišla paní domácí přímo do kavárny.

Sverre: Řekněme, že láhev vína stojí v obchodě 50 franků. A když měli mladíci zaplatit, bylo to 500 franků. Víte, jak to myslím? (*stříh v reportáži*) Tady. Jak se tady předtím žilo! Tady byl boj. Boj. Rvačky v baru, víte, úplně vymeteno. Vyházený nábytek a to víte, občas se objevilo i bodnutí. Dnes je to místo plný děvek, to si můžete být jista. Nic víc tam z toho nezůstalo. Přišla jste pozdě, děvče. Přišla jste pozdě. Ten rozhovor by měla dělat vaše babička. (*smích*) Ta by viděla věci! Vidíte, tady bylo „The Seventh Heaven“ – Sedmé nebe, tady někde. Jo, tady to máte. Ano. „Sedmé nebe“.

(*hudba v „Café Home“*)

Chtěla byste pivo? Jo, jo, jo. Nebyl jsem žádný anděl. (*směje se*) Jak to všechno bylo? Přišla jste... Ano, přišla jste na břeh a dala jste si pivo tady a pivo tam. Narazila jste na kamarády, pak jste se rvali po celých Antverpách... A pak tam byly ženy, jasně, ženský, to víte. (*směje se*) Chlast, rvačky a ženský k tomu, víte? A pak jste se vrátila na moře a byla jste šťastná kvůli tomu příště, kdy byste se mohla takhle zřítit. Až budete mít dost peněz na to, abyste se znovu takhle zřídila a znovu to rozjela, víte? Dřív se říkalo: „Ó, ti námořníci toho vidí.“ Co ksakru vidíte? (*směje se*) Podívejte – přijdete do přístavu a na jeden pohled zvládnete všecko, co tam je. A pak se vrátíte zpátky na palubu. Čerta starýho, viděla jste něco? Ani nápad. To všechno bylo k ničemu.

(*mluví ke kocourovi*)

Kari: Takže teď jste jen vy a kocour.

Sverre: Mám ho šest let. Když byl malý, tak to byl docela teror. Žena ho chtěla, víte. Ale onemocněla, chudinka, takže z něho neměla moc potěšení.

Kari: Co se jí stalo?

Sverre: No, zešilela. A pak jí rozbolelo srdce. Pak už nežila dlouho. Měl jsem ji doma tři dny. Nechtěl jsem, aby šla do nemocnice, protože... Nevím, jak je to v Norsku, ale tady je to tak, že když už... no, dají je na křeslo. A jsou připoutaní popruhy... A pak na tom musí jenom sedět. Je pohřbená tady. Tehdy jsem nekoupil živé kytky. Koupil jsem ty umělé. Červené a modré a všechny možné barvy, víte. A pak jsem z nich udělal kytici a svázal ji drátem, vidíte. Tady na hřbitově se krade. Když jsou tu nějaké pěkné květiny, tak rychle zmizí. Proto je musíte pořádně přidrátovat. A pak to pěkně zdobí. Ta kytice vydržela dlouho. Ale příští týden už ji musím vyměnit.

Kari: Marii jste potkal, když jste začal chodit v Antverpách na břeh. Kavárna „Anker“ byla vaše oblíbené „doupě“. Její otec kavárnu provozoval, ale vy jste si nikdy nemyslel, že by se to mohlo proměnit v něco víc. Zdála se vám domýšlivá.

Sverre: Myslel jsem, že je pyšná, víte? A uplynulo několik let, než jsem ji pozval na procházku a na večeři a to a ono. Abych ji lépe poznal. Začalo to tím, že jsem věděl, že se bojí špatného počasí, víte. A večer, když se kavárna zavřela a když hřmělo a blýskalo se, víte, znal jsem přesně cestu, kudy půjde, a tak jsem dělal nevinného a řekl jsem: „Nebojíte se chodit sama?“ A tak to začalo... Tak jsem viděl její domov. A pak jsme se normálně stýkali. (*směje se*) Mazaný dábel, co? No... (*pije*) Takhle to začalo. Ale byla jedna věc, které jsem litoval... Vypijte si kafe, ať vám nevychladne. Lituju toho děvčete v Rost. Toho opravdu lituju. Že ona... že jsem byl tak hloupý a nezastavil jsem se tam, když jsem opustil námořnictvo. (*povzdechne*) Víte, ona nepracovala v Bergenu. Ale chytil jsem jedinou loď, která plula do Států. Do Kanady a kolem celých Států. A než jsem odešel, tak jsem se s ní zasnoubil. Ale nikdy jsem si nemyslel, že ta cesta bude trvat tak dlouho. Takže to zabralo několik let, víte, a pak už nemohla... nemohla už čekat, to je jasné. A to byl konec. Ale mohl jsem tam tehdy zůstat. Mohl jsem si tam najít práci. Ale byl jsem idiot, víte, a neudělal jsem to. (*kašel*) Ano... To byl konec... To byl konec všeho. Už jsem ji nikdy neviděl.

Lisbeth Jessen: Po Rodinné oslavě

(DR, Dánsko 2003, IFC Toronto)

čas: 11:28

Příběh svého života vyprávěl Allan v roce 1996 v rozhlasové talk show „Koplev's Lounge“. Tento dánský rozhlasový program později inspiroval známého filmaře Thomase Vinterberga k mezinárodně proslavenému filmu „Festen“ (v České republice pod názvem „Rodinná oslava“, 1998). Možná si vzpomínáte na šokující scénu Allanova proslovu k otci během večeře na oslavu jeho šedesátých narozenin. Obviní ho v něm ze zneužívání dětí. Kombinací žurnalistické investigace toho případu a řemeslné zručnosti výborné vyprávěčky příběhů nabízí Lisbeth Jessen vzrušující feature plný úzkostného očekávání. Pokouší se zjistit, co se doopravdy stalo.

Pozn. překl.: „Dogma 95“ je kolektivní úmluva filmových režisérů založená v Kodani, která nechápe film jen jako iluzi, ale jako přímý odraz reality. Má ve svém manifestu deset bodů „slibu čistoty“. (Natáčet filmy v reálném prostředí bez rekvizit, s původním zvukem a hudbou, natáčet ruční kamerou na 35 mm barevný formát bez speciálního osvětlení i bez práce s optikou, film nesmí být žánrový ani se v něm nesmí objevit vraždy a režisér nesmí být uveden v titulcích.) Autory manifestu jsou Lars von Trier a právě Thomas Vinterberg. Film „Rodinná oslava“ byl čím-si jako vlajkovou lodí skupiny Dogma 95.

Název rozhlasové talkshow „Koplev's Lounge“ nechávám v originále, jde zřejmě o obdobu českého pořadu Host do domu, rozhovor moderátora a jeho hostů.

Pasáž z filmu: *(cinkání)...* Navrhuji pronést první přípitek – je to ostatně má povinnost, povinnost nejstaršího syna. Helmut? *(ano + smích)* Předtím bych ovšem chtěl říci několik slov... Takže... napsal jsem si dva proslovy, tatíku. Jeden je zelený a druhý je žlutý. Můžeš si vybrat, který bys rád slyšel. *(smích)* Jeden je zelený, druhý žlutý... žlutý. *(otec):* Volím zelený! *(Helmut):* Zelený, zajímavá volba, to můžu říct. Takže: tohle bude pravdivá zpověď. Dal jsem jí titul: Když se tatínek koupe. *(smích)*

(znělka Koplev's Lounge – ranní talk show v rádiu P1)

Koplev: Dnešním hostem je Allan. Allanovi je 34 let, je ošetřovatelem, vedoucím střediska pro integraci severně od Kodaně. Nejdřív bych se, Allane, rád zeptal na tohle: když měl tvůj otec oslavu šedesátých narozenin, ty jsi vstal a měl jsi proslov. Co jsi tehdy řekl?

Allan: No, připomněl jsem mu něco málo z mého dětství – co mi tehdy dělal a co mi v dětství vzal. Věděl jsem, že všichni ostatní mají připravené proslovy, které ho budou oslavovat a chtěl jsem jim říct, že zdaleka nebyl vždycky takovým andělkem.

Koplev: Ale tohle byla dost velká oslava.

Allan: Bylo nás 78. Musím ještě připomenout, že to bylo zhruba čtyři měsíce poté, co moje sestra dvojče spáchala sebevraždu.

(hudba)

Průvodkyně: Příběh svého života vyprávěl Allan v roce 1996 v rozhlasové talk show „Koplev's Lounge“. A právě tenhle program později inspiroval Thomase Vinterberga k jeho dogma filmu „Rodinná oslava“.

Pasáž z filmu: *(Upadne sklenice)* Nevím, jestli si pamatujete, že Tatíček se vždycky rád koupal. No a přitom bral Lindu a mě do své kanceláře. Byl samá legrace, ale přitom vždycky nejdřív zamknul dveře, stáhnul rolety a rozsvítil lampičku, aby to bylo „stylové“. A pak si sundal tričko a kalhoty a my jsme měli udělat to samé... a pak si nás položil na zelený gauč, ten jsme ovšem už vyhodili, a znásilňoval nás. Sexuálně nás zneužíval, provozoval sex se svými malými miláčky.

Koplev (z programu): Pamatujete si, co jste říkal, jak jste reagoval?

Allan: Jo, řekl jsem mu, mimo jiné, že nás sexuálně... zneužíval, že mi sebral sestru a že mi udělal z dětství peklo.

(hudba)

Průvodkyně: Poté, co Allan odvyprávěl v rádiu svůj příběh, nikdo o něm neslyšel. Po jistou dobu se dokonce rozšířila fáma, že Allan vůbec neexistuje, že ve studiu seděl ve skutečnosti herec. Jenže Allan existuje. Po šesti letech jsem ho objevila v malém provinčním městě na jihu Jutlandu. Allan je homosexuál a má AIDS v rozvinutém stadiu.

Allan: Beru teď 36 různých léků pilulek na vedlejší účinky. Neumíráte totiž na HIV nebo AIDS, ale na komplikace. A to mi hrozí. Mám rakovinu v jedné plíci a v jednom prsu. Ale teď se chystám na rentgen, aby se vidělo, jestli musím podstoupit chemoterapii, a podle toho se rozhodnu. Ale nejspíš ji nebudu chtít, nerad bych se cítil hůř, než je nutné. A stejně – ti, kteří by o mě mohli pečovat, tady nejsou... asi mi chtějí být vzácní.

Průvodkyně: Allan žije v malém, pěkně zařízeném bytě v domě, zřízeném městskou správou. V centrálním prostoru jeho obývacího pokoje je kožená sedačka otočená k plastovému torzu nahého muže na okenním parapetu. Když jsem Allana navštívila poprvé, promluvil ještě jednou o tom, co se stalo na oslavě otcových šedesátých narozenin.

(hudba)

Allan: Víte, stalo se to nedlouho poté, co si moje sestra vzala život právě kvůli incestu, který zažila jako dítě. A zhruba v tom čase jsme dostali tu pozvánku na jeho narozeniny. Tehdy jsem si řekl: jasně, prostě to musím udělat právě v ten den.

Thomas Vinterberg (*režisér dogma filmu „Rodinná oslava“*): V mém filmu hrdina dlouho plánuje, co se stane na těch narozeninách. Představuji si to takhle: jeho sestra si vzala život, a proto on sáhne po flašce a... už to trvá týden a on se pořád nemůže sebrat... probudí se ve vlastních zvratkách a rozhodne se to ze sebe selžít. A tak si sedne ke stolu a píše tu řeč, protože si vzpomene, že se blíží otcovy šedesáté narozeniny.

Allan: A lidé se začali spontánně zvedat od stolu a odcházeli. Protože prostě ta párty, která měla být oslavou století, byla v troskách. A všichni odešli... dokonce myslím, že odešla i matka a bratři. A on nakonec seděl úplně sám v té obrovské hotelové hale.

Průvodkyně: Thomas Vinterberg se nikdy s Allanem nesetkal. Zná jen jeho hlas z rádia.

Thomas Vinterberg: Ten příběh znám od přítelkyně. Ona ho slyšela v rádiu, převyprávěla mi ho a já jsem okamžitě ucítil, že je to v mnoha ohledech důležitý příběh. Nejen proto, že v něm jde o incest, ale hlavně proto, že vypráví o potlačeném tajemství uvnitř rodiny. A pak jsem slyšel i ten Allanův rozhlasový program, myslím ten u Kopleva.

Koplev (*interview 2002*): Dodnes si to vybavuji... seděl tam v tom křesle a byl oblečený... zrovna jako moje děti, víte, co myslím, samé Oshkosh, kalhoty na kšandy s náprsenkou a hrozně barevný svetr. Byl malý, hubený, a pokud si dobře pamatuju, měl tmavé vlasy. Ale byl rozhodně velice temperamentní, velice slušný a velmi nedočkavý. Velmi... dělal hrozně moc gest a byl připraven vyprávět mi ten příběh, což mě dost překvapilo. V podstatě okamžitě souhlasil s tím, že bude mluvit o incestu a jak to bylo a najednou vyprávěl právě o té oslavě šedesátých narozenin. Strávili jsme spolu asi 30 minut i s malým rozhovorem před studiem. Vyprávěl o tom večírku – o té párty a o své řeči, kterou tam měl.

Thomas Vinterberg: Tam byl taky problém... prostě právní problém, což znamenalo, že jsme se museli do jisté míry vzdát od Allanova příběhu. Opravdu jsme byli nervózní z toho, že Allanův otec může proti filmu protestovat. Musel jsem lhát o tom, kde jsem vzal námět filmu, což vypadalo, jako bych chtěl ten příběh ukrást a jako bych nechtěl přiznat, odkud ho mám atd. atd., takže jsme o tom raději moc nemluvili... myslím v průběhu natáčení. Když jsme nakonec v Kodani vyhráli Bodilla (*cena typu dánského Oscara*), pamatuju se, že jsem si říkal – k čertu s tím, zapomeň na paragrafy a teď poděkuj Koplevovi za to, že zprostředkoval ten příběh posluchačům a tím i mě.

(hudba)

Průvodkyně: Krátce poté, co Allan vystoupil u Kopleva, odstěhoval se na jih Jutlandu. Nikdo mu neřekl o večírku k filmu Rodinná oslava. Allan netušil, že podle jeho příběhu byl natočen film. Dozvěděl se to až o měsíc později ode mě.

Allan: Jo, pár dní jsem byl víceméně bez sebe. Říkal jsem si pořád dokola – to nemůže být pravda, to nemůže být pravda.

Lisbeth: Ale film jsi neviděl.

Allan: Ne, zatím ne, ale velice se na něj těším.

Lisbeth: Ale něco jsi tušil, ne, nebo jsi o tom slyšel, i když jsi s tím neměl nic společného?

Allan: No dobře, cosi jsem tušil, takové nejasné, vágní tušení: v těch krátkých ukázkách, které jsem viděl, je mnoho podobností. Jenže takhle žije ve skutečnosti mnoho jiných rodin. Takže jsem to nechal být.

Průvodkyně: Hosté programu „Koplev s Lounge“ obvykle dostávají nahrávku programu. Ale v tomto případě se cosi zadrhlo.

Allan: Říkali mi, že mi tu kazetu nachystali, ale nikdy jsem žádnou nedostal.

(hudba)

Allan: Moje sestra dvojče se jmenovala Pernilla a potom... Měl jsem ještě sestru, která byla o něco mladší. Byli jsme opravdová rodina, všechno šlo docela dobře, i když někdy jsem si myslel, že jsme nevlastní sourozenci, ale všechno se dalo zvládnout, dokud... no dokud nám nebylo těch osm, deset let a dokud nezačal... dokud nás nezačal znásilňovat. Myslím, že je těžké –

Lisbeth: (v pozadí)... o tom mluvit –

Allan: To ani ne, je to proto, že –

Lisbeth: Myslela jsem, že jsi v pohodě.

Allan: Jo, spíš mě to otravuje, najednou. Bylo mi osm nebo deset, co já vím.

Lisbeth: Fajn, tak to nechme být, zapomeň na to.

Allan: To je taky proto, že jsem neslyšel toho Kopleva.

Lisbeth: Ne, ne, ne.

Průvodkyně: Jsem trochu překvapená, že Allan prostě nevypráví o svém dětství, ale stále se vrací k tomu, co jednou řekl v rozhlasovém rozhovoru u Kopleva.

.../

Kirsi Hakinnen: Úklid

(YLE, Finsko 1993, IFC Berlín)

čas 1:51

Je čas vyčistit uši. Možná nám pomůže Kirsi a jeho parta, autoři tohoto featuru o studentech, kteří si přivydělávají úklidem kancelářů. Užijte si kousek zcela originálního zvukového tvaru, rapsodie pro houby, semišové hadry a jelenice!

DO ČÍSLA PŘISPĚLI:

Bělohlavý Václav, redaktor, dříve v redakci pro děti a mládež, později zpravodajský a poté hudební redaktor, Český rozhlas Ostrava

JUDr. Beneš Marek, pracovník právního referátu, Kancelář GŘ ČRo

Mgr. Hanáčková Andrea, rozhlasová dokumentaristka, publicistka a scenáristka, doktorandka a pedagožka FF UP Olomouc

Hikelová Hana, šéfredaktorka Rádia Česko

MgA. Hraše Jiří, rozhlasový režisér a pedagog. Soustavně se zabývá problematikou rozhlasové teorie a historie, věnuje se problematice hlasové realizace

Mgr. Hubička Jiří, dramaturg, překladatel, autor, redaktor, Archivní a programové fondy ČRo

PhDr. Janečková Bronislava, publicistka a dokumentaristka, šéfredaktorka ČRo 2 - Praha

Mgr. Klabíková Renáta, pracovnice odd. vzdělávání, Český rozhlas

Mgr. Klausnerová Eva, publicistka a spolupracovnice Českého rozhlasu Plzeň

Konrádová Jarmila, dramaturgyně, publicistka, vedoucí slovesného útvaru, ČRo 3 - Vltava

DiS. Kroupa Mikuláš, redaktor, Rádio Česko

Lenartová Eva, literární redaktorka, Český rozhlas Ostrava

PhDr. Pokorný Milan, šéfredaktor Týdeníku Rozhlas

Milt Zdeněk, redaktor, autor, dříve vedoucí literární redakce, Český rozhlas Ostrava

Mgr. Nováková Jaroslava, vedoucí Archivu, Český rozhlas

Mgr. Ostrý Jaromír, šéfredaktor, Český rozhlas Brno

Mgr. Ing. Punčochář Jan, externí redaktor Českého rozhlasu

Rožánek Filip, redaktor, Český rozhlas On line

Matys Rudolf, redaktor, básník, prozaik, publicista, literární historik a kritik, dříve literární redakce ČRo 3 - Vltava

Rykl Milan, mnohaletý redaktor Československého a Českého rozhlasu

PhDr. Sedláček Tomáš, dramaturg, autor, vedoucí literárně-dramatické redakce, Český rozhlas Brno

Mgr. Škápíková Jitka, redaktorka, autorka, dokumentaristka, Český rozhlas 2 - Praha

Mgr. Škarda Robert, pracovník dokumentace, Fond hudebnin, APF, Český rozhlas

Mgr. Tamchyna Robert, redaktor, Český rozhlas Leonardo

PhDr. Ungr Zbyněk, bývalý redaktor Českého rozhlasu Plzeň

Vaculík Ondřej, publicista, reportér, externí rozhlasový redaktor

Mgr. Vejvoda Jiří, ředitel Českého rozhlasu 2 - Praha

PhDr. Vítek Bohuslav, hudební redaktor, Český rozhlas 3 - Vltava

Příkazský Vladimír, redaktor, spisovatel, nyní externí redaktor Českého rozhlasu

Mgr. Vrtiška Ondřej, šéfredaktor ČRo Leonardo

Mgr. Zemančíková Alena, dramaturgyně, autorka, redaktorka RRHD, ČRo 3 - Vltava

Svět rozhlasu č. 19
Bulletin o rozhlasové práci
vydává Český rozhlas
odbor Archivních a programových fondů, Vínohradská 12, 120 99 Praha 2

Redakční rada:

Ondřej Vaculík, předseda
Šárka Friedlová, Helena Havlíková, Pavel Hekela, Jiří Hraše, Jiří Hubička,
Eva Ješutová, Bohuslava Kolářová, Jarmila Kopečková, Josef Maršík,
Ruzbeh Oweyssi, Vladimír Příkazský, Jan Punčochář, Milan Šmíd,
Martin Zdražil, členové

K vydání připravili:

Bohuslava Kolářová, Jiří Hraše, Jan Punčochář, Marcela Benešová

Korektura:

Dagmar Jaklová a Kamila Hugrová

ISSN 1213-3817